

งานเขียนและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการสำรวจงานวิจัยในประเทศไทยทางด้านการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ยังไม่มีผู้วิจัยโดยตรงเลยในเรื่องที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการใช้โครงสร้างไวยากรณ์กับการแต่งความไม่ว่าจะเป็นการศึกษาระดับใด¹ อย่างไรก็ตามมีงานวิจัยเกี่ยวกับการเขียนและองค์ประกอบของภาษา² เมื่อปี พ.ศ. 2516 ดังมีรายละเอียดดังนี้

ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยครูระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2516 ในวิทยาลัยครู 5 แห่ง ข้อบกพร่องที่ผู้วิจัยต้องการศึกษาได้แก่ การใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ การใช้คำศัพท์ การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน

ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบวัดสัมฤทธิ์ผลในการเขียนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นแบบทดสอบปรนัย จำนวน 4 ฉบับ เพื่อทดสอบด้านการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ การใช้คำศัพท์และสำนวน การสะกดคำและการใช้เครื่องหมายวรรคตอน พร้อมทั้งแบบทดสอบฉบับที่ 5 ซึ่งเป็นแบบอัตนัย เพื่อทดสอบความสามารถในการเขียนระดับประโยคข้อความและเรียงความ ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับ ไปทดสอบกับตัวอย่างประชากร จำนวน 250 คน เพื่อนำ

¹สำรวจจาก Thesis Written in Thailand จากห้องสมุดมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และจากรายชื่อวิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต ตั้งแต่ พ.ศ. 2506 จนถึง พ.ศ. 2516 จากห้องสมุดคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

²ประทีป รุ่งทรานนท์, "การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยครูระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา" (ปริชญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2517).

คะแนนการทำกรวิเคราะห์หาค่าทางสถิติ

ผลการวิจัย ปรากฏดังนี้

1. นักศึกษามีชอบบพร่องคานการใ้คำศัพท์และส่วนวนมากที่สุด คิดเป็นอัตรา รอยละ 58.84 ชอบบพร่องคานการใ้เครื่องหมายวรรคตอนรอยละ 54.53 ชอบบพร่อง ดสนการสะกดคำรอยละ 53.01 และชอบบพร่องที่นักศึกษามีน้อยที่สุดคือ คานการใ้โครง- สร้างทางไวยากรณ์ซึ่งมีตัวรอยละ 52.79

2. สหสัมพันธ์ของชอบบพร่องทั้ง 4 คาน จากแบบทดสอบปรนัย 4 ฉบับ กับชอบ บพร่องทั้ง 4 คาน จากแบบทดสอบอัตนัยมีดังนี้ คือ ชอบบพร่องคานการใ้โครงสร้างทาง ไวยากรณ์ การใ้คำศัพท์ การสะกดคำและการใ้เครื่องหมายวรรคตอนจากแบบทดสอบ ปรนัย และชอบบพร่องทั้ง 4 คาน ทั้งกล่าว จากแบบทดสอบอัตนัยฉบับที่ 5 สัมพันธ์กันอย่าง ไม่นัยสำคัญทางสถิติ

สำหรับงานเขียนของชาวต่างประเทศนั้น มีเรื่องทีกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่าง โครงสร้างไวยากรณ์กับการแต่งความอยู่บาง นอกจากนี้ยังมีบทความเกี่ยวกับการศึกษาชอบ บพร่องทีปรากฏในเรียงความของนักเรียนทีเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ รวม ทั้งการเสนอแนะวิธีสอน การแต่งความภาษาอังกฤษ ตลอดจนการใ้โสตทัศนูปกรณ์ เพื่อช่วย ใ้ทดสอบแต่งความมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ดังนั้นงานเขียนทีนำมาอ้างอิงสำหรับการวิจัยนี้แบ่งเป็น 4 เรื่อง ได้แก่

1. งานเขียนเกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ
2. งานเขียนทีกล่าวถึงชอบบพร่องทีปรากฏในแต่งความภาษาอังกฤษของนักเรียน ทีเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ
3. งานเขียนเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างไวยากรณ์กับการแต่งความ
4. งานเขียนเกี่ยวกับวิธีสอนการแต่งความ

1. งานเขียนเกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ

ก. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เมื่อปี 2513 จันทรเพ็ญ สันตะกุล³ ได้ศึกษาความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 270 คน โดยคัดเลือกจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาลเป็นโรงเรียนชาย โรงเรียนหญิง และโรงเรียนสหศึกษา ประเภทละ 3 แห่ง รวม 9 แห่ง กลุ่มตัวอย่างใช้แห่งละ 30 คน ผลการศึกษาสรุปได้ว่า

1. ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในระดับปานกลาง
2. ความแตกต่างระหว่างเพศไม่ทำให้ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ แตกต่างกัน

ผู้วิจัยได้รวบรวมโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษที่เป็นปัญหาในการใช้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โครงสร้างไวยากรณ์เหล่านี้ได้แก่

1. Pattern of verb forms
2. Articles and no articles
3. Passive voice
4. Deviated form of adverbs
5. Agreement of subjects and verbs
6. Use of conjunctions and prepositions
7. Adding a tag question to a sentence beginning with There is
8. Indirect questions
9. Answering tag questions about facts

³จันทรเพ็ญ สันตะกุล, เรื่องเดิม.

10. Tenses

11. Comparisons of adjectives

12. Use of auxiliary verbs

13. Use of the question word "how"

14. Determiners: a few, a little

15. Word order of

a) Indirect questions

b) Single adjectives, adjective phrases and adjective clauses

c) Compound nouns

16. Prepositions 'in', 'on', 'at' with time and place

โครงสร้างดังกล่าวมีลักษณะแตกต่างจากโครงสร้างไวยากรณ์ไทยทั้งสิ้น นอกจากนั้น ผู้วิจัยยังได้เน้นถึงความสำคัญของโครงสร้างไวยากรณ์ว่า ถ้าขาดความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ของภาษาก็สื่อความหมายอาจไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ แม้มีความสามารถในการใช้โครงสร้างของเสียงได้ก็ตาม ทั้งนี้ เนื่องจากโครงสร้างของเสียงจะมีความหมายก็ต่อเมื่อเรียบเรียงเป็นคำ เป็นกลุ่ม-คำหรือเป็นประโยคที่มีลักษณะถูกต้องตามโครงสร้างไวยากรณ์ของภาษาเท่านั้น เช่นผู้เรียนภาษาอังกฤษสามารถออกเสียงพยัญชนะและเสียงสระได้อย่างถูกต้องทุกเสียง แต่พูดประโยคว่า "with short hair the boy out went" หรือพูดว่า "The boy hit the car" ในความหมายว่า "เด็กถูกรถชน" ประโยคแรกผู้ฟังจะไม่เข้าใจ ส่วนประโยคหลังผู้ฟังจะเข้าใจความหมายผิดไป

จรรยา ผลประเสริฐ⁴ เป็นอีกผู้หนึ่งที่สนใจเรื่องโครงสร้างไวยากรณ์ และได้วิจัย

⁴จรรยา ผลประเสริฐ, "ระดับความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต-บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515).

เรื่องความสามารถในการใช้โครงสร้างท่วงไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2515 โดยใช้ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชายหญิงจำนวน 264 คน ซึ่งกำลังศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนกวิทยาศาสตร์ แผนกศิลปะและแผนกทั่วไปของโรงเรียนสาธิต 3 แห่ง ในจังหวัดพระนคร* ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 100 ข้อ ผลการวิจัยปรากฏว่า คล้ายคลึงกับผลจากการวิจัยของจันทร์เพ็ญ สันตะระกุล เมื่อปี 2513⁵ นั่นคือ ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 อยู่ในระดัปลานกลาง ส่วนโครงสร้างที่เป็นปัญหาในการใช้ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ทั้ง 3 แผนก มีความคล้ายคลึงกับโครงสร้างที่เป็นปัญหาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 อย่างไรก็ตาม ในหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีโครงสร้างไวยากรณ์ที่เพิ่มเติมจากหลักสูตรภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น⁶ โครงสร้างไวยากรณ์เหล่านี้เป็นปัญหาร้อยละ 60 ขึ้นไป สำหรับนักเรียนทั้ง 3 แผนก โครงสร้างเหล่านี้ได้แก่

1. Wish + that + Clause (Past perfect tense) นักเรียนตอบผิดร้อยละ 73.87 ส่วนมากใช้ tense ผิด อาจเป็นเพราะนักเรียนไม่เข้าใจความหมายของประโยคที่แสดงความปรารถนาแต่ไม่ได้เป็นไปได้ตามนั้น

2. To rob someone of Something เป็นปัญหาต่อนักเรียนมากถึงร้อยละ 73.11 โดยเฉพาะเมื่อเข้ารูปประโยคเป็น passive voice อาจเป็นเพราะโครงสร้างนี้ นักเรียนไม่ค่อยได้ใช้มากเท่ากับ verb to steal

3. To suggest + Clause เป็นปัญหามากถึงร้อยละ 72.73 เพราะนักเรียนเลือก form ของ verb ใน clause ผิด

* ปัจจุบันเรียกว่า กรุงเทพมหานคร.

⁵ จันทร์เพ็ญ สันตะระกุล, เรื่องเดิม.

⁶ ศึกษาเรื่องโครงสร้างไวยากรณ์ที่จะสอนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จากหลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ พ.ศ. 2503 หมวดวิชาภาษาอังกฤษ วิชาภาษาอังกฤษ ก.

4. Would rather ... than เป็นปัญหาร้อยละ 70.46 เมื่อใช้ Rather than ไว้น่าประโยค

5. To be about to do something นักเรียนส่วนใหญ่อาจได้รับการฝึกใช้ to be going to do something เป็น near future แต่อาจไม่ค่อยได้รับการฝึกให้รู้จักสำนวนว่า to be about to do something หรือ to be on the point of doing something

เทพินทร์ สุนทรส⁷ ได้ให้ข้อเสนอแนะแก่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ เกี่ยวกับการสอน ไวยากรณ์แก่นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นไว้ดังนี้

1. ครูควรศึกษาหลักสูตรและหนังสือแบบเรียนให้ละเอียดก่อนวางแผนการสอน เพื่อจะได้ทราบว่าควรจะเน้นหรือเพิ่มเติมสิ่งใด

2. ควรศึกษาเปรียบเทียบลักษณะ โครงสร้าง ไวยากรณ์ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เพื่อจะได้ทราบว่าโครงสร้างใดน่าจะเป็นปัญหาสำหรับนักเรียนไทย ครูจะได้เน้นสิ่งที่ เป็น ปัญหาให้มากที่สุด

3. ครูควรคัดแปลงแก้ไข และเรียงลำดับการสอนโครงสร้างไวยากรณ์จากง่าย ไปหายาก จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจง่ายขึ้น และเรียนได้ดีขึ้น

4. ครูควรฝึกให้นักเรียนรู้จักสังเกตส่วนสำคัญ ๆ ที่ประกอบกันขึ้นเป็นแบบประโยค ชนิดต่าง ๆ เพื่อจะนำไปใช้สังเกตในการอ่านทั่วไป และนำไปใช้ในการเขียนเรียงความ

ใน พ.ศ. 2503 สมบัติ แยมกลิ่นพุ่ม⁸ ได้ศึกษาการเรียนไวยากรณ์แบบเก่าและแบบใหม่ (Traditional Grammar and Linguistic Grammar) ในระดับมัธยมศึกษา

⁷เทพินทร์ สุนทรส, "การศึกษาโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษที่สอนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2516), หน้า 164.

⁸สมบัติ แยมกลิ่นพุ่ม, "การเรียนไวยากรณ์แบบเก่าและแบบใหม่" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2503).

และได้สรุปว่า การเรียนไวยากรณ์แบบใหม่จะทำให้ให้นักเรียนมีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษได้ดี เพราะนักเรียนได้เรียนรู้ทั้ง เสียง คำศัพท์ และแบบสร้างไปในเวลาเดียวกัน ส่วนการเรียนไวยากรณ์แบบเก่านั้น นักเรียนเรียนรู้อกฏเกณฑ์ทางไวยากรณ์ และขอยกเว้นต่าง ๆ มากกว่า แต่ไม่สามารถนำกฎเกณฑ์ไปประยุกต์ใช้ในการพูดและการเขียนได้

จอห์น ชาร์ล ฟิชเชอร์⁹ (John Charles Fisher) ได้ศึกษาในหัวข้อที่คล้ายคลึงกัน เรื่อง "The Application of Linguistic Description and Oral Pattern Practice in Remedial English Composition" โดยทำการทดลองสอนนิสิตสองกลุ่ม ให้นิสิตกลุ่มทดลองฝึกโครงสร้างที่เป็นปัญหาด้วยการใช้วิธีพูดกระสวน (pattern) ของประโยค ส่วนนิสิตกลุ่มควบคุมทำการสอนโดยใช้ตำราเรียนไวยากรณ์แบบเก่า ผลการทดลองปรากฏว่า บทเรียนที่เป็นการฝึกพูดกระสวนของประโยค ให้ผลดีในการสอนซ่อมเสริม (Remedial) การเขียนเรียงความแก่นิสิตได้มากกว่าการสอนโดยใช้ตำราไวยากรณ์แบบเก่า

ข. บทความที่เกี่ยวข้อง

ที แกรนท์ บราวน์¹⁰ (T. Grant Brown) เขียนบทความลงในหนังสือ English Teaching Forum เกี่ยวกับการสอนไวยากรณ์อังกฤษ และได้เสนอว่า การสอนไวยากรณ์แบบที่เรียกว่า Pattern Practice ให้ผลดีกว่าและเร็วกว่าการฝึกด้วยวิธีอื่น การสอนด้วยวิธีนี้มุ่งฝึกให้นักเรียนพูดเป็นประโยค เป็นโครงสร้าง การฝึกชนิดนี้จะให้ประโยชน์ คือ

⁹John Charles Fisher, "The Application of Linguistic Description and Oral Pattern Practice in Remedial English Composition," Dissertation Abstracts, 23 (March 1963), 3363 A.

¹⁰T. Grant Brown, "In Defense of Pattern Practice," English Teaching Forum, IX. (July - August, 1971), pp. 22 - 24.

1. ช่วยแก้ไขการถ่ายทอผิด ๆ ในการนำความรู้ออกจากภาษาเดิมของนักเรียน ไปใช้ในภาษาอังกฤษ ทั้งในการพูดและการเขียน

2. ช่วยให้นักเรียนสามารถพูดประโยคภาษาอังกฤษออกมาได้โดยทันทีที่คือไม่ต้องเสียเวลาคิดถึง เรื่องการผูกประโยคให้ถูกต้องตามโครงสร้างไวยากรณ์

2. งานเขียนที่กล่าวถึง ขอบกพร่องที่ปรากฏในแต่งความภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

2.1 งานเขียนถึง ขอบกพร่องทางการแต่งความภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย

ก. งานเขียนที่ได้จากการศึกษาคนควา

ในปี 1968 นฤมล แสงโพลง¹¹ ได้เขียนโครงการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสอนซ่อม (Remedial) การเขียนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ผู้เขียนได้ทดลองให้นักเรียนแต่งความเพื่อจะได้ทราบขอบกพร่องต่าง ๆ ซึ่งจะเป็นแนวทางในการวางโครงการสอนการเขียน ผลจากการตรวจแต่งความของนักเรียน พบว่าขอบกพร่องอย่างหนึ่งเกิดจากการเลือกโครงสร้างไวยากรณ์ยังไม่ถูกต้อง ทั้งนี้ เนื่องมาจากการถ่ายทอนิสัยและความเคยชินจากการใช้สำนวนในภาษาไทย ขอบกพร่องต่าง ๆ จะปรากฏในเรื่องต่อไปนี้

1. การใช้รูปของกริยาที่ไม่ถูกต้อง (Verb Forms) เช่น

- I saw him to sit near her.

- They going now.

- I did not knew what you meant.

¹¹Narumon Sangplong, "An Outline Programme for Remedying Grammatical Errors in Written English in Upper Secondary Schools in Thailand," SEAMEC, (Regional English Language Centre, Singapore), (1968), p. 5.

- He gived her an orchid.
- He tries to learn French by read the French Books.
- They will gave their teachers a present.
- Swim is a good exercise.

๒. ความสับสนระหว่าง "กาล" (tenses) บางชนิด

ก) ระหว่าง past simple และ present simple

(Confusion between past and present simple)

- He go to Pak nam last month.
- He usually had carrots for his dinner.

ข) ระหว่าง past simple และ past perfect (Con-

fusion between past simple and past perfect)

- Before I had gone, I ate my breakfast.
- When he had been a child, he was seriously ill.

๓. การใช้กริยาที่ไม่สอดคล้องกัน (Inconsistency of Tenses)

- They came to our houses while we eat dinner.
- As soon as the bell rang, the students one going out of the class.
- I like mangoes very much because they were delicious.

๔. การใช้กริยายังไม่ถูกต้องในประโยคเงื่อนไข (Wrong use

of Tenses in Conditional Sentences)

- If I left school, I will become a nurse.
- What would you do if I will give you 1000 baht ?

- If I were you, I would not have done that.

๕. ความสับสนในเรื่องคุณศัพท์และกริยาวิเศษณ์

- They lived peaceful together.

- They work slow.

- The sea is calmly.

๖. การใช้คำสันธานที่ไม่ถูกต้อง (Selection of Incorrect

Conjunctions)

- He is healthy until he is old.

- He would join us lest you did not invite him.

๗. การใช้ 'verb to have' แทน 'there is / are'

- In my school, has many teachers.

- On the table, have many books.

๘. การเลือกใช้คำที่ไม่ถูกต้อง เช่น bring / take; go / come

- Take your yellow book here tomorrow.

- Are you going here tonight ?

นอกจากนี้ยังมีข้อบกพร่องอื่น ๆ อีก เช่น

- การใช้คำนำหน้านาม (Articles)

- ความสับสนระหว่างกรรตุวาจกกับกรรมวาจก (Confusion of Active and Passive forms)

- การละคำบุรพบทและการใช้คำบุรพบทเกินจำเป็น (Prepositions: Omission and Redundancy)

- ความไม่สัมพันธ์กันของคำในประโยค (Agreements)

- การเรียงลำดับคำ (Word Order)

- การใช้สำนวนต่าง ๆ (Idioms) และการสะกดคำ

(Spelling)

ในปี 1971 สุนันทา สุภณิล¹² ได้ทำวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนการแต่งความภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในประเทศไทย ได้เสนอปัญหาซึ่งเป็นสาเหตุให้นักเรียนไทยในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายไม่ประสบผลสำเร็จในการแต่งความ ทั้งนี้เนื่องจากครูมักจะให้นักเรียนแต่งความแบบเสรี (Free Composition) เป็นส่วนใหญ่ ผลจากการเขียนก็คือ จะปรากฏข้อผิดพลาดมากมายในแต่งความของนักเรียน ข้อผิดพลาดจะมีทั้งด้านการใช้ศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์และตัวสะกด สิ่งเหล่านี้ทำให้ครูผู้สอนเกิดความท้อใจ ในขณะเดียวกัน เมื่อนักเรียนพบข้อผิดพลาดเช่นนี้ ก็เกิดความเบื่อหน่ายและเสียกำลังใจในการที่จะแต่งความครั้งต่อไป

สุนันทา ได้ให้ความเห็นถึงสาเหตุอื่น ๆ ที่เป็นอุปสรรคต่อการแต่งความของนักเรียน เช่น

1. ครูใช้เวลาจำกัดในการเตรียมตัวสำหรับเขียน
2. นักเรียนขาดการแนะแนวทางในการปรับปรุงการเขียน
3. นักเรียนขาดการฝึกทักษะด้านภาษา เช่น ศัพท์ ตัวสะกดคำ และโครงสร้างไวยากรณ์
4. นักเรียนมักจะเขียนประโยคต่าง ๆ โดยการแปลจากสำนวนในภาษาไทย

ในปี 2515 จรัสศรี วัฒนศักดิ์¹³ ได้ศึกษาวิธีสอนแบบเรียนและบทเรียนประกอบที่อาจารย์ในวิทยาลัยครูต่าง ๆ ในนครหลวงกรุงเทพมหานคร* นำมาใช้ในการสอนเขียน

¹²Sunanta Supanila, "Techniques of Teaching Written Composition in Upper Secondary Classes in Thailand," SEAMEO (Regional English Language Centre, Singapore, 1971.), pp. 7 - 8.

¹³จรัสศรี วัฒนศักดิ์, "วิธีสอน แบบเรียน และบทเรียน ประกอบที่ใช้ในการสอนเขียนภาษาอังกฤษในระดับวิทยาลัยครู" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515).

*ปัจจุบันนี้เรียก กรุงเทพมหานคร

ภาษาอังกฤษ และศึกษาถึงสัมฤทธิ์ผลในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาประเภทนิยัตินวิชาการศึกษาชั้นสูงปีที่ 2 วิชาเอก ภาษาอังกฤษ หลังจากได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบเรียน บทเรียนประกอบ และหนังสืออ้างอิงต่าง ๆ นั้นแล้ว

ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามสำหรับอาจารย์ที่สอนเขียนภาษาอังกฤษจำนวน 10 คน จากวิทยาลัยครู 4 แห่ง แล้วนำข้อมูลที่ได้นำมาเสนอในรูปของตารางและกติกาคอบเป็นอัตราส่วน จากนั้นได้ทำการทดสอบนักศึกษา ป.กศ. สูง ปีที่ 2 วิชาเอกภาษาอังกฤษ จากวิทยาลัยครู 4 แห่ง วิทยาลัยละ 30 คน รวมประชากรทั้งหมด 120 คน นำผลการสอบของนักศึกษาแต่ละวิทยาลัยมาเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยโดยวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว

สรุปผลการวิจัยจากแบบสอบถามและแบบทดสอบมีดังนี้

1. แบบเรียนที่อาจารย์ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่

- D.H. Spencer: Guided Composition Exercises
- Sandra E. Carr and Others: Basic Writing Review
- Peggy Berg: Writing Workbook
- Petch Artmann: Udorn Materials
- L.G. Alexander: Guided Composition in English Language
- J.B. Heaton: Composition Through Pictures

2. วิธีสอนที่อาจารย์ทุกคนใช้ คือวิธีสอนเขียนแบบควบคุมโดยมากกว่าครึ่งหนึ่งของอาจารย์ใช้เทคนิคต่าง ๆ คือ ให้เติมคำในช่องว่าง เพื่อทำให้เป็นประโยค अनुเฉต (paragraph) หรือเรียงความที่สมบูรณ์ ให้เขียนอนุเฉตหรือเรียงความทั้งในและนอกห้องเรียน โดยกำหนดหัวข้อเรื่องให้ ให้นำคำหรือโครงสร้างมาแทนที่ในประโยค अनुเฉต หรือเรียงความ ตัวอย่าง และให้เขียนอนุเฉตออกจากที่ขึ้นต้นไว้ให้

3. ในค่านสัมฤทธิ์ผลของการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษารากฎว่า สัมฤทธิ์ผลโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง สิ่งที่เป็นปัญหามากคือเรื่อง ความผิดพลาดในค่านการใช้โครงสร้าง และการเลือกคำศัพท์มาใช้ ผู้วิจัยยังได้เสนอแนะในค่านหนึ่งว่า ในการสอนโครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์ในวิชาภาษาอังกฤษ ควรจะได้มีการสอนให้นักศึกษาสามารถใช้โครงสร้างและคำศัพท์นั้น ๆ ในสภาพการณ์ต่างได้

ในปี 2516 นภพ ทรัพย์ทวีผลบุญ¹⁴ ได้วิเคราะห์ขอบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงปีที่ 2 ในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- ก) ด้านโครงสร้าง (Grammatical Structures)
- ข) ด้านคำศัพท์และสำนวน (Vocabulary and Expression)
- ค) ด้านการสะกดคำ (Spelling)
- ง) ด้านเครื่องหมายวรรคตอน (Punctuation Marks)

โดยศึกษาเปรียบเทียบขอบกพร่องขององค์ประกอบทั้งสี่ด้านดังกล่าวว่ามีมากน้อย และแตกต่างกันเพียงใด และองค์ประกอบทั้งสี่ด้านจะส่งผลกระทบต่อการใช้ในการเขียนระดับประโยคและระดับอนุเจต (paragraph) อย่างไร

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นนักศึกษาจากวิทยาลัยครู 10 แห่ง ในภาคการศึกษาต่าง ๆ จำนวน 213 คน การเก็บรวบรวมข้อมูลใช้ แบบทดสอบวัดสัมฤทธิผลในการเขียนภาษาอังกฤษจำนวน 5 ฉบับ โดยแบ่งเป็นแบบทดสอบชนิดเลือกตอบ 4 ฉบับ ซึ่งวัดความสามารถในด้านโครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์สำนวน การสะกดคำ และเครื่องหมายวรรคตอน แบบทดสอบฉบับที่ 5 เป็นแบบทดสอบที่ใหญ่ตอบเขียนประโยคและข้อความสั้น ๆ

ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีขอบกพร่องในด้านคำศัพท์และสำนวนเป็นจำนวนสูงที่สุด ขอบกพร่องในด้านการสะกดคำมีมากเป็นอันดับที่สอง ส่วนขอบกพร่องในด้านโครงสร้างไวยากรณ์และในด้านเครื่องหมายวรรคตอน มีมากเป็นอันดับที่สาม และที่สี่ตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของขอบกพร่องทั้งสี่ด้านที่ละคู่ พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเกือบทั้งหมด เว้นแต่ค่าเฉลี่ยของขอบกพร่องในด้านโครงสร้างไวยากรณ์และการสะกดคำแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติเพียงคู่เดียว และเมื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างขอ

¹⁴นภพ ทรัพย์ทวีผลบุญ, "การศึกษาขอบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย ในสถาบันฝึกหัดครู" (ปริธินานิพนธ์การศึกษามหามัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2516).

บทร้องขององค์ประกอบทั้งสี่ควบ กับข้อบทร้องในการเขียนประโยคและข้อความสั้น ๆ พบว่า มีความสัมพันธ์กันในทางบวก โดยเฉพาะ ข้อบทร้องขององค์ประกอบด้านโครงสร้างไวยากรณ์ มีความสัมพันธ์สูงสุดต่อการเขียนจริง ๆ ของนักศึกษา คือ มีค่าสหสัมพันธ์ถึง .75

อนึ่ง จากการคำนวณค่าน้ำหนักความสำคัญ (Beta - Weight) ขององค์ประกอบทั้งสี่ค่าน้ำหนักความสามารถในการเขียนจริง ๆ ของนักศึกษานั้น พบว่า โครงสร้างไวยากรณ์มีค่าน้ำหนักความสำคัญมากที่สุด คือ .66

ข. บทความที่เกี่ยวข้อง

ไมเคิล สมิทตี้¹⁵ (Michael Smithies) สนับสนุนเรื่องความสำคัญของโครงสร้างไวยากรณ์ที่มีต่อการเขียนแต่งความ เนื่องจากโครงสร้างไวยากรณ์เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้การเขียนแต่งความถูกต้องและได้ความหมาย สมิทตี้ให้ข้อสังเกตว่า โอกาสที่นักเรียนจะใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิดเมื่อนักเรียนเขียนแต่งความเป็นภาษาต่างประเทศ มากกว่าเมื่อเขียนแต่งความเป็นภาษาประจำชาติของนักเรียน สมิทตี้ได้รวบรวมข้อผิดพลาดจากแต่งความของนิสิตชั้นปีที่สอง ของมหาวิทยาลัยในประเทศไทย นิสิตเหล่านี้แต่งความเรื่อง "กรุงเทพฯ" (Bangkok) ข้อผิดพลาดเหล่านี้เป็นเรื่องของการใช้โครงสร้างที่ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ รวมทั้งการแปลสำนวนไทยเป็นภาษาอังกฤษ สมิทตี้ได้คัดเลือกเอาข้อผิดพลาดบางตอนจากแต่งความของนิสิตบางคน มาแสดงไว้ดังต่อไปนี้

1. ...the roads were clean the kindness people.
2. ...Because it has many bed girls women and men making thing is the sorce of the ugly. If you will be made Bangkok is a beautiful city. You will be get all bad things rid of it. When you get all bad things rid of Bangkok, it will be a beautiful city. It is difficult to get bad thing rid of the city.

¹⁵Michael Smithies, "Teaching of Writing," Bulletion of the English Language Center, II (March, 1972), pp. 9 - 10.

3. ...Now Bangkok is the great city. The custom of the western come out. Which is different from thai. And some people admit..

2.2 งานเขียนถึงข้อบกพร่องทางการแต่งความภาษาอังกฤษของนักเรียน

ทางชาติที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

ก. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในปี 1964 เอสเตลลา ฟลอรา อักวาส¹⁶ (Estrella Flora Aguas) ได้ศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนแต่งความภาษาอังกฤษของนักเรียนชาวฟิลิปปินส์ และศึกษาหาความสัมพันธ์ของ ข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นจริงกับข้อบกพร่องที่ได้จากการเปรียบเทียบ ภาษากาตาลอก (Tagalog) อันเป็นภาษาเดิม (first language) กับภาษาอังกฤษ อันเป็นภาษาที่สอง ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ได้จากแต่งความของนักเรียนจำนวน 300 คน ในโรงเรียนประถม 2 แห่ง โรงเรียนมัธยม 1 แห่ง และจากมหาวิทยาลัย 4 แห่ง สรุปผลการวิจัยปรากฏว่า สาเหตุที่ทำให้ชาวฟิลิปปินส์ต้องประสบปัญหาในการแต่งความภาษาอังกฤษ คือ ระบบไวยากรณ์ของภาษากาตาลอกและภาษาอังกฤษแตกต่างกัน และนักเรียนใช้วิธีเทียบโครงสร้าง (Analogy) ของภาษา

ในปี 1969 ปอล ฮิวบา มาดาราซ¹⁷ (Paul Huba Madarasz) ได้วิเคราะห์เปรียบเทียบเชิงภาษาศาสตร์เกี่ยวกับข้อบกพร่องในการเรียนภาษาอังกฤษ และภาษาฮังการีเรียน โดยมีจุดมุ่งหมายจะศึกษาว่า การใช้หลักภาษาศาสตร์วิเคราะห์

¹⁶ Estrella Flora Aguas, "English Composition Errors of Tagalog Speakers and Implication for Analytical Theory," Dissertation Abstracts. 25, (December 1964), 3561 A.

¹⁷ Paul Huba Madarasz, "Contrastive Linguistic Analysis and Errors Analysis in Learning English and Hungarian," Dissertation Abstracts International 30, (September, 1969), 931 A.

เปรียบเทียบภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองนั้นมีประสิทธิภาพเพียงพอหรือไม่สำหรับการทำนายความยากในการเรียนภาษาที่สอง และเชื่อถือได้เพียงใดในการที่จะใช้เป็นพื้นฐานในการเขียนคำกริยาวิเศษณ์ ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนจำนวน 35 คน โดยทำการทดลองที่ Defense Language Institute, (West Coast, Hungarian Department) ในการดำเนินการวิจัย เพื่อทำนายข้อบกพร่องโดยอาศัยการวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษา ผู้วิจัยได้สร้างมาตราส่วนวัดความยากในการเรียนภาษาขึ้น และสร้างแบบทดสอบวัดทักษะของภาษาทั้ง 4 ด้าน เพื่อใช้วิเคราะห์ข้อบกพร่อง ผลการศึกษาปรากฏว่า

1. ความแตกต่างระหว่างโครงสร้างไวยากรณ์ของภาษาฮังการีเรียนและภาษาอังกฤษ เป็นปัญหาสำคัญในการเรียนภาษา ดังนั้น ผู้สอนจึงไม่ควรมองข้ามการกำหนดลำดับขั้นของความยากในการเรียนภาษาไป

2. นอกเหนือจากความแตกต่างระหว่างโครงสร้างไวยากรณ์ของภาษาฮังการีเรียนและภาษาอังกฤษแล้ว ยังมีองค์ประกอบอื่น ๆ อีกที่จะต้องพิจารณาในการสร้างมาตราส่วนระดับความยาก เพื่อใช้เป็นแนวทางในการเขียนคำกริยาวิเศษณ์ องค์ประกอบ 2 ประการ คือ อุปสรรคอื่น ๆ ที่พบในภาษาต่างประเทศนั้น ๆ และความยากของการเรียนภาษาต่างประเทศอีกประการหนึ่ง

ข. บทความที่เกี่ยวข้อง

ในวารสารชื่อ English Language Teaching ได้เสนอบทความของ S. Efstathiadis และ P. King ทั้งสองได้ศึกษาและรวบรวมข้อผิดพลาดจากแต่งความภาษาอังกฤษแบบเสรี (Free Composition) ของนิสิตมหาวิทยาลัย Thessaloniki ประเทศกรีซ ข้อผิดพลาดครั้งนี้มีทั้งด้านคำศัพท์ (Lexical Errors)

¹⁸S. Efstathiadis and P. King, "Some Lexical and Structural Errors Made By Greek Learners of English," English Language Teaching, XXVII (February, 1972), pp. 162 - 167.

และงานโครงสร้าง (Structural Errors) สรุปรวบรวมสิ่งบกพร่องทางโครงสร้าง
ได้ดังนี้

1. งานการใช้คำนำหน้าคำนาม (Determiners) เช่น

ก) การละคำ articles เช่น

...but he is not man.....

ข) เติม definite article นิดที่ เช่น

But in the real life.....

ค) การวางลำดับคำนำหน้าคำนามไม่ถูกต้อง โดยใช้วิธีตาม

ระบบโครงสร้างไวยากรณ์ในภาษกรีก เช่น

The three first years were difficult

ง) ไม่เข้าใจการใช้ 'neither' เพราะนึกส่วนใหญ่ใช้

๕๐๐ 'none' แทน เช่น

I and my brother wanted to go to the cinema

but none of us had any money

จ) นิสิตไม่เข้าใจวิธีใช้คำต่อไปนี้ all, these, those,

all these และ all those โดยเฉพาะคำว่า "all" นิสิตมักจะใช้ในความหมายของ

คำว่า 'every body'

2. คำสันธานและคำกริยาวิเศษณ์ (conjunctions and ad-
verbs)

ก) การใช้ 'and' มากเกินความจำเป็น โดยที่สามารถจะใช้
คำอื่น ๆ แทนได้ในบางกรณี เช่น too, also, either, both ตัวอย่างจากประโยค
ต่อไปนี้

...but and the agriculture develops.

...so and I didn't want to go with him.

She is and beautiful and good student.

...and they can succeed even and miracles.

ข) ปัญหาการใช้ 'too' ดังต่อไปนี้

1. ใช้ 'too' เป็นคำสันธาน ในประโยคปฏิเสธพ้องแทน

การใช้ either เช่น

I didn't go too.

2. การใช้ 'too' ที่ทำหน้าที่เป็นกริยาวิเศษณ์ ยังสัมพันธ์

กับการใช้ 'very' ดังเช่นประโยคนี้

This coffee is very hot for me to drink.

3. คำกริยา (Verbs)

ก) ไม่เข้าใจ "รูป" (form) ของกริยาพิเศษ เช่น to annoy

to interest, to satisfy etc เช่น

I am interesting in music very much.

ข) การใช้ non - finite verb ผิด เช่น ไปดูหาเรื่อง

infinitive หลังกริยาแท้ในประโยค เช่น

My mother always made me to eat my food.

ค) ความสัมพันธ์ในเรื่อง infinitive และ gerund

...so and I denied to go to school แทนการ

ใช้ I denied going to school หรือ I refused to go to school.

ง) การใช้กรรมกริยาในประโยคโดยแปลจากกริยาที่ใช้ใน

ภาษากรีก เช่น

...and they went him in the hospital. แทน

การใช้กริยา 'take' ในประโยคว่า

...and they take him to the hospital

4. ตำแหน่งของคำในประโยค (word order involving

Subject and verb)

การเรียงลำดับคำในประโยคที่ฉีกพลาตม์ก็จะพบเสมอในอนุประโยค

(subordinate clauses) เช่น

P do

Do you know when will he come back ?

นอกจากนั้นนิสัยส่วนมากมักจะถ่ายทอดความเข้าใจโครงสร้างของตำแหน่งคำในประโยคจากภาษากรีกมาใช้เขียนในภาษาอังกฤษ ซึ่งทำให้ความหมายผิดเป็นอย่างยิ่ง เช่น

Parents want to eat their children

แทนประโยคที่ถูกต้องว่า

Parents want their children to eat.

ผู้เขียนบทความนี้ให้ข้อเสนอแนะต่อไปว่า ก่อนที่จะให้หนังสือเขียนแต่งความ ครูควรจักลำดับ (grade) โครงสร้างที่ต้องการให้เขียน แล้วนำมาฝึกในรูปของกระสวนประโยค (pattern practice) วิธีดังกล่าวจะลดจำนวนข้อผิดพลาดในการแต่งความให้น้อยลง

Wolfgang Zydatis¹⁹ ให้ความเห็นเกี่ยวกับการแก้ปัญหาความผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษว่า ควรมีการจักลำดับโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ แล้วนำมาสอนโดยวิธีฝึก (drills) ก่อนจะให้นักเรียนได้เขียนจริง และไวยากรณ์การยะ (functional grammar) เป็นสิ่งที่ครูสอนภาษาอังกฤษควรนำมาใช้ในการสอนอย่างยิ่ง เพราะไวยากรณ์ประเภทนี้เป็นไวยากรณ์สำหรับใช้ภาษา มุ่งให้นักเรียนเข้าใจโครงสร้างในหนังสือเรียนให้มากที่สุด และให้ฝึกโครงสร้างแบบต่าง ๆ เพื่อใช้ในการพูดและเขียนได้ถูกต้อง

นอกจากนี้ Zydatis ยังเน้นถึงการเปรียบเทียบความแตกต่าง (Contrastive Analysis) ในเรื่องโครงสร้างของภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง เนื่องจาก Zydatis พบสิ่งที่มีผิดพลาดมากมายจากแต่งความภาษาอังกฤษแบบเสรี (free composition) ของนักเรียนระดับอายุ 16 ปี ที่กำลังศึกษาในระดับมัธยมศึกษาในประเทศเยอรมัน สิ่งที่มีผิดพลาดคือการแปลสำนวนภาษาเยอรมันมาใช้เขียนแต่งความภาษาอังกฤษ

¹⁹Wolfgang Zydatis, "Fehler In Der Englishchen Satzgliedfolge,"

3. งานเขียนและความคิดเห็นเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างไวยากรณ์

กับการแต่งความ

ในการเขียนแต่งความนั้น นอกเหนือจากการสะกดตัว การเลือกใช้คำศัพท์ และการรู้จักจัดลำดับเหตุการณ์และความคิดในการเขียนแล้ว (logical sequences of idea) ความสามารถในการใช้แบบสร้างและกระส่วนต่าง ๆ ของภาษา (structures-patterns) น่าจะมีความสัมพันธ์ต่อการแต่งความเป็นอย่างยิ่ง มีผู้ให้ข้อคิดเห็นสนับสนุนความคิดนี้ รวมทั้งมีงานวิจัยในเรื่อง ของความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างไวยากรณ์กับการแต่งความอยู่บ้าง ดังจะเสนอในอันถัดต่อไปนี้

ก. ความคิดเห็นเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างไวยากรณ์กับการ

แต่งความ

บุญเหลือ กุญชร²⁰ เสนอความเห็นเห็นว่า "ผู้ที่เขียนเรียงความได้ก็ต้องสามารถสร้างประโยคได้ก่อน ถ้าสร้างประโยคไม่ได้ก็ไม่มีอะไรจะมาเขียน"

อังกาบ ผลากรกุล²¹ ให้ข้อคิดเห็นว่า การที่จะช่วยให้นักเรียนเขียนภาษาต่างประเทศได้อย่างถูกต้องและสละสลวย ครูจะต้องมีความเข้าใจในค่านการใช้ภาษา (Usage Concept) ความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาถิ่น (Dialect Concept) ความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของภาษา (Semantic Concept) และสิ่งสำคัญก็คือความเข้าใจโครงสร้างทางไวยากรณ์ของประโยคแต่ละชนิด (Structural Concept)

บิลล์โลว์²² (F.L. Billow) กล่าวว่า "ในการที่จะประสบความสำเร็จในการเขียนเรียงความ โดยทั่วไปแล้วผู้เขียนจะต้องมีความรู้ทางโครงสร้างไวยากรณ์เป็น

²⁰บุญเหลือ กุญชร, เรื่องเดิม, หน้า 19.

²¹อังกาบ ผลากรกุล, "วิชาภาษาศาสตร์กับการสอนภาษา." ศูนย์ศึกษา, 10 (ตุลาคม, 2506), หน้า 39.

²²F.L. Billow, The Techniques of Language Teaching. (London: Longmans, Green and Co. Ltd., 1961), p. 209.

อย่างคี่

พ. เกอร์รี่²³ (P. Gurrey) ได้แนะนำวิธีปรับปรุงงานเขียนของนักเรียนไว้ว่า ควรจะปรับปรุงความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ การรู้จักจัดลำดับเนื้อเรื่อง การใช้ภาษาที่ชัดเจนและการเขียนให้สอดคล้องกับหัวข้อเรื่อง

ข. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ทองริค ศิริวัฑนะ²⁴ ได้ศึกษาถึงผลของวิธีสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นโครงสร้างกับแบบที่ไม่เน้นโครงสร้างที่มีต่อความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยที่ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า นักเรียนกลุ่มที่เรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีเน้นโครงสร้างจะเขียนได้ดีกว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีที่ไม่เน้นโครงสร้าง

ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนกวิทยาศาสตร์ จำนวน 100 คน โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 50 คน คือกลุ่มทดลองใช้วิธีสอนโดยการเน้นโครงสร้าง ส่วนกลุ่มควบคุม เรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีสอนแบบไม่เน้นโครงสร้าง การทดลองสอนกระทำภายใน 1 เดือน โดยจำกัดการทดลองสอนด้วยบทเรียน 30 บท ผู้วิจัยได้ทดสอบกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มหลังจากสอนจบบทเรียนทุก ๆ 10 บท รวม 3 ครั้ง และมีการทดสอบครั้งสุดท้าย ภายหลังจากจบบทเรียนทั้ง 30 บท ต่อจากนั้น ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการทดลองสอนและจากผลการทดสอบมาวิเคราะห์ ผลปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียน

²³P. Gurrey, Teaching English as a Foreign Language. (London: Longmans, Green and Co. Ltd., 1965), pp. 154 - 161.

²⁴ทองริค ศิริวัฑนะ, "การทดลองเปรียบเทียบผลของวิธีสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นโครงสร้าง (Structures) กับแบบไม่เน้นโครงสร้าง ที่มีผลต่อความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5" (ปริชานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2516).

ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง แตกต่างกับผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้ทราบว่าวิธีสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นโครงสร้างกับแบบที่ไม่เน้นโครงสร้างไม่ทำให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนแตกต่างกัน ซึ่งค้านกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ข้างต้น ผู้วิจัยได้สันนิษฐานว่าอาจเนื่องมาจากระยะเวลาที่ทดลองสอนไม่เพียงพอในการสร้างความเคยชินทางภาษา (language habits) เนื่องจากภาษาเป็นเรื่องของการเรียนรู้ด้วยการสะสมความเคยชิน และเป็นประสบการณ์พอกพูนอยู่ในระยะเวลาอันยาวนาน

ในปี 1960 วิลเลียม เอ แมคคาร์ทนีย์²⁵ (William A. McCartney) ได้ศึกษาถึงความรู้และความสามารถในการเขียนของนิสิต โดยใช้ข้อทดสอบแต่งความแบบปรนัยกับนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยฮาวาย (University of Hawaii) จำนวน 449 คน ผลการทดสอบปรากฏว่าสามารถใช้แบบทดสอบแต่งความแบบปรนัยวัดความสามารถในการเขียนได้ และในขณะเดียวกัน ยังสามารถวัดผลความสัมพันธ์ระหว่างการเขียนแต่งความกับความสามารถด้านอื่น ๆ ได้ เช่น ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์ ผู้วิจัยยังได้สรุปว่าความสามารถดังกล่าวล้วนเป็นพื้นฐานอันจะนำไปสู่ความสามารถในการเขียน

4. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับวิธีสอนเรียงความ

ก. กักแคนนาย²⁶ (Fe R. Dacanay) ได้เสนอแนะแบบฝึกหัดหลายประเภท สำหรับใช้สอนเรียงความที่มีการควบคุม (Controlled Composition) แบบฝึกหัดเหล่านี้

²⁵ William A. McCartney, "The Development of An Objective Instrument for Measuring the Writing Ability of College Freshmen," Dissertation Abstracts, 23 (January, 1963), 2375.

²⁶ Fe R. Dacanay and J. Donald Bowen. Techniques and Procedures in Second Language Teaching, (Quezon City: Alemar Phoenix Publishing House. Inc., 1963), pp. 331 - 339.

มุ่งที่จะให้นักเรียนรู้จักใช้โครงสร้างไวยากรณ์ที่ถูกตอ้งด้วยการรู้จักแต่งประโยคจากคำศัพท์ต่าง ๆ ที่กำหนดให้ (suggested vocabulary items) วิธีการมีดังต่อไปนี้

1. การสร้างประโยค (Constructing sentences) ครูให้นักเรียนดูรูปภาพ พร้อมทั้งตั้งคำถามที่เกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนเห็น แบบฝึกหัดประเภทนี้ใช้ได้สำหรับนักเรียนในระดับเริ่มต้น ส่วนในขั้นสูงขึ้นไป ครูอาจจะนำเรื่องราวที่เป็นนิทานมาให้อ่านแล้วถามรายละเอียดของเนื้อเรื่อง โดยให้ตัวอย่างประโยคที่จะตั้งเป็นคำถาม แล้วจึงให้นักเรียนฝึกแต่งประโยคคำถามที่ถูกตอ้ง

2. การสร้างประโยคจากคำต่าง ๆ ที่กำหนดให้ (Building sentences from word cues) แบบฝึกหัดนี้ใช้ได้กับนักเรียนในขั้นสูง โดยครูให้คำหลาย ๆ คำไว้บนกระดาน แล้วให้นักเรียนใช้คำเหล่านั้นแต่งเป็นประโยคที่ถูกตอ้ง คำต่าง ๆ เหล่านี้ควรอยู่ในความสนใจของนักเรียนในระดับนั้น ๆ

3. การสร้างประโยคจากเนื้อเรื่องที่กำหนดเป็นแนวทาง (Building sentences from context clues) เช่นการให้สร้างประโยคเพิ่มเติมในบทสนทนา โดยมีการกำหนด คำพูดของบุคคลหนึ่งไว้และจึงให้นักเรียนเขียนคำพูดของบุคคลที่สองให้สอดคล้องกับคำพูดของบุคคลแรก

ลอยส์โรบินสัน²⁷ (Lois Robinson) เสนอแนะแบบฝึกหัดชนิดต่าง ๆ ในการสอนเขียนภาษาอังกฤษที่มีการควบคุมแก่นักเรียนในระดับกลาง (Controlled writing for intermediate foreign students) ได้แก่

1. การเปลี่ยนประโยคคำถามให้เป็นประโยคบอกเล่า
2. การรู้จักตอบคำถามด้วยวิธีเลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง (either / or)
3. การรู้จักเติมคำชนิดต่าง ๆ ลงในช่องว่างในอนุเฉท (paraph)

ที่กำหนดให้

²⁷Lois Robinson, "Controlled Writing for Intermediate Foreign Students," in Harold B. Allen, Teaching English as a Second Language (New York: McGraw Hill, 1965,) pp. 265 - 270.

กำหนดไว้

4. การให้เขียนประโยคให้ได้จำนวนตามต้องการและมีลักษณะตามที่

5. ให้ประโยคแรกเป็นตัวอย่าง ให้เขียนประโยคต่าง ๆ ไป ด้วยตนเอง

6. ให้ต่อเติมประโยคที่ให้ไว้ให้สมบูรณ์

7. ให้รู้จักเปลี่ยนแปลงประโยคตามโครงสร้าง เช่น เปลี่ยนจาก direct statement เป็น indirect statement

8. ให้เขียนเรื่องซึ่งจำกัดการใช้รูปกริยาให้ถูกกาล

นอกจากนี้ โรบินสัน ยังได้กล่าวถึงประโยชน์จากแบบฝึกหัดต่าง ๆ เหล่านี้คือ

1. เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกเขียนตั้งแต่ระดับประโยคจนถึงการเขียน

เรียงความ

2. ช่วยให้นักเรียนเขียนไวยากรณ์ผิดน้อยลง ครูสามารถตรวจงานได้

ละเอียดขึ้น

3. ช่วยให้นักเรียนมีโอกาสฝึกใช้โครงสร้างไวยากรณ์ที่พบอย่างสม่ำเสมอ

ในประโยคต่าง ๆ

4. นักเรียนเกิดความมั่นใจในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ เพราะ

นักเรียนจะต้องลอกข้อความที่เป็นประโยค หรือเป็นอนุเจต ในแบบฝึกหัดบางตอน

5. นักเรียนมีโอกาสแก้ข้อผิดพลาด โดยลอกใหม่และเฉพาะสิ่งที่ผิดเท่านั้น

สำหรับวัสดุทัศนูปกรณ์ในการใช้สอนแก่ความนั้น เอิร์ล คัมบลิว สตีวิก²⁸

(Earl W. Stevick) ได้เสนอแนะการใช้รูปภาพที่นำมาปะติดกับกระดานดำสำคัญ ๆ ขึ้นนี้เหมาะสำหรับใช้ในการอธิบายประโยค และการดำเนินเรื่อง ก่อนจะให้นักเรียนลงมือเขียน นอกจากนั้น ภาพนิ่ง (film strip) ก็ใช้ประโยชน์ได้เช่นกัน ในการช่วยลำดับ

²⁸ Earl W. Stevick, Helping People Learn English: A Manual for English as a Second Language (New York: Abington Press, 1963), pp.

เหตุการณ์ต่าง ๆ ในการเขียนโดยการฉายภาพเล็ก ๆ ของเหตุการณ์ต่าง ๆ ตามลำดับ
ลงบนจอให้นักเรียนได้เห็นโดยทั่วกัน

โทมัส วีทตัน²⁹ (Thomas R. Wheaton) ยังได้ให้ความเห็นว่า ควรใช้
ภาพชุด (series of pictures) เป็นอุปกรณ์การสอนทักษะ การเขียนภาษาอังกฤษ
เพราะภาพชุดมีประโยชน์ในการควบคุมโครงสร้างไวยากรณ์ที่จะใช้ในการเขียนหลังจาก
นักเรียนฝึกเล่าเรื่องด้วยปากเปล่าจากภาพชุดนั้นแล้ว.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

²⁹Thomas R. Wheaton, "Visual Aids for Teaching Writing Skills," English Teaching Forum, VIII, (September - October, 1970), p. 23.